

N.F.S. Grundtvig “Menneske-Livet”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.24, november 2024

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1847 (SJ: 903)

Andre udgaver

VU *Værker i Udvalg* 8

GSV *Grundtvigs Sang-Værk* 4, nr. 173

Teksten er etableret af Katja Gottlieb

Punktkommentarer og indledning er skrevet af Katja Gottlieb, redigeret af Kim Steen Ravn og Jon Tafdrup

Tekstredegørelse er skrevet af Katja Gottlieb, redigeret af Kim Steen Ravn

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning prof. dr.phil. Johnny Kondrup

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:217|GSV:230

Menneske-Livet.

- 1 |VU:256| Var jeg en *Stjerne*, som tindrende gik
Høit over Folket og Fuglenes Hære,
Men uden Varme og venlige Blik,
Snart blev jeg kied ad den iskolde Ære.
- 2 Var jeg et *Fjeld* med alt Guld i mit Skiød,
Kunde paa Issen jeg Skyerne bære,
Men dog af Alt ingen Glæde jeg nød,
Tom var min Rigdom og tung var min Ære.
- 3 Var jeg et *Hav* med den dybeste Grund,
Klar som et Speil, og al Jorden omfavned,

Mangled dog Øie og Øre og Mund,
Alt hvad der glæder mit Hjerte, jeg savned.

- 4 Var jeg en *Fugl* med de deiligste Fjer,
Skarpeste Blik og den lifligste Stemme,
Men ligegyldig ved Alt hvad der skeer,
Ei kunde Lyst jeg af Livet fornemme.
- 5 |**GSV:231**|Var jeg en *Blomst* med den sødeste Lugt,
Reen og uskyldig med Lilieblade,
Spildt kaldte jeg dog et Liv uden Frugt,
Svindende bort uden Spor fra sit Stade.
- 6 Er jeg en *Mand*, der som Blomsten maa døe,
Og mon, desværre, jeg Døden forskyldte,
Menneske-Livet paa Tidshavets Øe
Mageløst dog er i Kraft og i Fylde.
- 7 |**A:218**|Øiet er Stjerne og Øiet er Speil,
Øiet er meer, er et Lys, sig kan fryde,
Kan, om end tit det i Verden saae feil,
See, hvad al Skabningen har at betyde.
- 8 |**VU:257**|*Ordet* i Øre og *Ordet* i Mund
Vidt overgaaer hvad os falder i Øie,
Det har sin Moder paa Lydhavets Bund,
Har til sin Fader Guds Aand fra det Høie!
- 9 Det er en Fugl uden Mage paa Jord,
Leer ad hver Skytte og leger med Haanden,
Mennesket faaer med det vingede Ord
Lynglimt fra Himlen og Livslyst i Aanden.
- 10 Solen og Maanen og Stjernernes Hær,
Blomstrende Enge og Klipper og Have,
Som de er fjerne og som de er nær,
Til os med *Ordet* er Guddommens Gave.
- 11 *Stjernen*, jeg kiender, og *Stjernen*, jeg har,
Tindrer i Aanden paa Himlen hin lille,
Tæt ved mit Øie saa venlig og klar,
Tankerne fryde sig da i det Stille.
- 12 *Klippen* jeg kiender med Guldets i Skiød
Og med langt meer end en Sky paa sin Tinde,

|GSV:232 Sjælens Glæde, som af den udbrød,
Trofast beviser, at Liv er derinde.

13 |A:219 *Havet* jeg kiender, med Dybet umaalt,
Klaret og oprørt, i Storm og i Stille;
Hjertet i Barmen, hvad end det har taalt,
Immer dog synger, mens Bølgerne trille.

14 *Fuglen* jeg kiender, med Blik og med Sang,
Hyggelig sidder jeg under dens Vinger,
Mildt giennembævet af Tonernes Klang,
Kækt over Jord jeg med Blikket mig svinger.

15 *Blomsten* jeg kiender og nærer i Barm,
Sød er dens Duft for det elskende Hjerter,
Faur er dens Frugt, som den Spæde paa Arm,
Kiærlig omfavnet i Fryd og i Smerte.

16 |VU:258 Menneske-Livet, trods Døden, og fik
Mindet til Trøst og dets Ord til sin Hevner,
Naar som en Soel det opstod og nedgik,
Lysende Spor det dog efter sig levner.

17 Eet mig kun fattes, som Menneskesøn,
Skabt i *Hans* Billed, som Alt har at raade;
Derom jeg sukked saa ofte i Løn,
Derpaa jeg grundet som Jordlivets Gaade:

18 *Evighed* for hvad med aandeligt Kaar
Underlig, timelig hos os opstiger,
Evighed for hvad der kommer og gaaer,
Men dog med Suk efter Evighed higer.

19 Eet jeg kun savner: det Almagtens Bliv,
Som sætter Kronen paa Livet og Glæden,
Men naar jeg havde det *evige Liv*,
Gierne alt Andet jeg gav dog isteden.

20 |GSV:233 Ak, uden det dog igrunden er Tant
Menneske-Livets det store Vidunder,
Syndernes Sold seer i Døden jeg grandt,
Sjæl uden Synd selv i Støvet kun blunder.

21 Havde til Fader jeg Himmelens Gud,
Leved og aanded jeg kun til *Hans* Ære,

- |A:219** Da var min Moder og Himmelens Brud,
Da var jeg Alt hvad jeg ønsked at være.
- 22 Da var min Livstraad et Guddommens Bliv:
“*Bliv* for mit Ansigt! du mig velbehager,
Nyd med din Fader det evige Liv!
Hvad Jeg dig giver, dig Ingen fratager!”
- 23 *Jesus*, min Herre! Du Menneskesøn,
Som har til Fader kun Gud i det Høie,
Og har til Moder en *Jomfru* saa skøn,
Det er *dit* Jordliv, mig svæver for Øie.
- 24 **|VU:259** Engel! dit Budskab til Hyrder i Vang,
Som til alt Folket har Glæde at føre,
Himlens Hærskare! din Julenat-Sang,
Det er hvad liflig mig klinger i Øre.
- 25 Herlige Nyhed i Midnattens Stund,
Synderes Verden med Dødkongens Sæde!
Velkommen Morgen med Guldaar i Mund,
Himmerigs Ære og Jorderigs Glæde!
- 26 *Bethlehems-Barnet* i Krybberum lagt!
Lade med dig vi os føde og svøbe,
Da skal det sees, som dit *Forbud* har sagt,
Du kan og vil med den *Helligaand* døbe.
- 27 Da har vi Stjerne og da har vi Fjeld
Fælles med dig, som ei Tider forandre,
|GSV:234 Da, om end Stormene hvine i Kvæld,
Dristig med dig vi paa Havet tør vandre.
- 28 Da synger himmelsk for os under Øe
Fuglen, som fandt i dit Palmetræ Hvile:
“Eders er Livet, I aldrig skal dø;
Frit kan med *Jesus* ad Mørket I smile.”
- 29 Da har til Blomst vi den evige Trøst,
Som dufter sødt, om end Øinene briste,
Da modnes Livstræets Frugt i vort Bryst,
Saa kun vor Helsot ved Døden vi miste.
- 30 **|A:221** Derfor, mit Hjerte, med Lovsang i Mund,
Mød du Guds Engel i Bethlehems-Dalen!

Tak du din Frelser i Midnattens Stund!
Knæl for din Fader i Høieloft-Salen!

- 31 Syng med Guds Engle, som juble i Sky,
Fordi Guds Fred er med Barnet os givet!
Nyn med de Kiøbte paa Høisangen ny
For "Gud med os", baade Lyset og Livet!
- 32 |VU:260| Syng med den *Gamle* i Tonefald nyt:
Seer jeg til Himlen og Stjernernes Hære,
Gud, som forkynder din Ære saa lydt,
Lysende Spor af Gudsfingeren bære;
- 33 Vel maa jeg sige: hvad er vel en Mand,
At du hans Støv skulde drages til Minde!
Og saa en Menneskesøn, hvad er han?
Kan i hans Hytte et Herberg du finde!
- 34 Dog under Englene var det kun lidt
Du lod i Støvet dit Billed ham bære,
Du ham besøgde i Kiærlighed frit,
Du ham har kronet med Glands og med Ære.
- 35 |GSV:235| Du ham ophøied paa Konninge-Stol,
Høit over Alt hvad der gjordes med Hænder,
Høit over Maane og høit over Soel,
Over alt Lys, som kun timelig brænder.
- 36 Dermed af Spædes og Diendes Mund,
Du dig for evig en Lovsang beredte,
Vidunder størst ved din store Miskund
Her i det Lave paa Jorderig skedte!
- 37 Høit over Himlen gaaer din Majestæt
Hviler sig dog hos de Smaa af din Naade,
Faurt i dit evige Lys er de klædt,
Det er endnu for hver Engel en Gaade.
- 38 Tungemaal, Stammer og Folk paa Guds Jord!
Vaagner og frydes ved *Menneske-Livet!*
|A:222| Eder med Bethlehems-Barnet: *Guds Ord*,
Glandsen og Glæden for evig er givet!

N. F. S. Grundtvig.
